

Quan tenia 13 anys, em van diagnosticar depressió major i ansietat. A causa d'això, em van ingressar a planta de l'Hospital Universitari de Vic i a l'Hospital de Dia del centre de salut mental de Vic. Allà vaig conèixer moltes persones: infermeres i infermers, auxiliars d'infermeria i zeladors, psicopedagogues, psicòlogues i psiquiatres, i nois i noies amb molta força per superar tots els monstres que els havien envaït.

A l'hospital es creen connexions molt difícils d'explicar i d'entendre si no hi has passat. Molt difícils de crear en altres llocs. No sé si ens vam fer amics, però tampoc m'importa, perquè la connexió que vaig crear amb tots ells va més enllà de l'amistat.

Jo vaig arribar a l'hospital atemorida. Amb molta, molta, molta por. Por de posar-me a plorar i no poder parar. Por del que els altres nois i noies poguessin pensar de mi. Por que el personal de l'hospital em digués que feia comèdia, que hi havia gent que ho estava passant pitjor. Por que es cansessin de mi. Por de mi.

Vaig arribar-hi perquè, en tan sols un mes, havia passat de plorar desconsoladament a ni moure'm. A veure com passaven els dies. A aixecar-me, tardar tot un matí a esmorzar, asseure'm davant de l'ordinador, esperar a les 3 h que arribés la meva germana gran, dinar, tornar a canviar de cadira, seure al sofà i dormir. Havia passat de plorar a començar a pensar que volia morir. A desitjar-ho. I a adonar-me que, si tant ho desitjava, ho podia aconseguir.

Em vaig començar a fer por. No sabia si seria capaç de fer-ho, però ho pensava amb tanta intensitat i tan constantment que em donava la sensació que ho acabaria fent. Em vaig sentir boja. Em feia por dir-ho perquè em pensava que estava boja i que em tancarien en un manicomi per no sortir-ne mai més. Pensava que ja no faria res més.

El dia 9 de novembre del 2009 començava el meu ingrés a l'hospital de dia del centre de salut mental de Vic. Vaig ser la primera a arribar aquell dia. Estava nerviosíssima.

Ara em sembla tan absurd que estigués tan nerviosa! No estava nerviosa pel fet d'anar a l'hospital, no. Estava nerviosa per si encaixaria, per si els altres nois i noies em trobaven bé, per si els especialistes es cansarien de mi. Per si ho faria bé. El què? No ho sé. Però tenia un nivell d'exigència amb mi mateixa tan alt que em posava nerviosa no saber ser una "bona pacient".

A mig matí, em va cridar la psicòloga, l'Eulàlia. Recordo aquell dia tan bé que ploro cada cop que penso en aquella sessió.

L'última sessió que havia tingut amb ella havia estat el dijous abans, quan li havia confessat que ja no feia res més en els meus dies a part de respirar, mirar la pantalla de l'ordinador i menjar quan m'obligaven. En només quatre dies, tot havia empitjorat. Ja no és que no fes res, sinó que m'imaginava matant-me a cada moment que em quedava sola.

Com he dit abans, no ho deia a ningú perquè em feia por el que poguessin pensar. Tot i que només tenia 13 anys, ja havia escoltat molts cops que viure és un regal, que el més important és la vida, que soc una privilegiada per viure on visc i que l'objectiu és arribar a vella amb salut. Per tant, em sentia absolutament boja quan jo només podia pensar en voler morir. La vida no em semblava ni una mica meravellosa. I ho intentava, intentava pensar que la vida és bella, però alguna cosa s'havia apoderat de mi i jo no volia viure. Ja no.

Recordo estar allà, davant de l'Eulàlia, i no parar de sentir una veu que em deia: "Digues-li, digues-li que vols morir", i una altra que em deia: "El que penses no té res a veure amb una malaltia, el que penses és bogeria i, quan ho diguis, s'espantarà de tu".

Li vaig començar a explicar que em feia por viure, que tenia por de moltes coses de casa i por de mi. Realment no sé del tot quanta estona vaig estar allà ni com va anar exactament la conversa, però sé que se'm va fer eterna. Recordo que pensava tan alt que volia morir que em feia l'efecte que ella ho havia d'escoltar. Desitjava que ho escoltés. Em donava la sensació que ella sabia el que jo estava pensant, però que volia que li ho digués en veu alta; però jo no me'n veia capaç.

Va ser horrible, però al final no vaig poder més i li vaig dir:

—Em vull morir, és tot el que vull.

Em vaig trencar, vaig caure i vaig plorar amb més força que mai. Sentia tant de dolor! Crec que mai n'he sentit tant com en aquell moment. Portava setmanes sense sentir res i, en dir aquella frase, vaig sentir-ho tot de cop.

L'Eulàlia, que sempre havia estat més distant, es va aixecar, es va posar al meu costat i em va abraçar. Em va explicar que parlaria amb un amic metge i que m'ingressarien a planta.

Vaig tornar a la sala on eren tots els altres. Com que era dilluns i era l'hora de l'activitat de grup diària, estaven mirant una pel·lícula. La veritat és que tots m'havien sentit plorar des de la sala principal, així que, quan vaig entrar, tenien la pel·lícula en pausa i tots em van mirar.

Genial. Justament el que no volia: ser la rara, la boja.

Per sorpresa meva, ningú em va mirar com si estigués boja o com si estigués passant alguna cosa fora del que és "normal". Un noi em va fer un lloc al seu costat perquè pogués seure i mirar la pel·lícula amb ells. Jo no podia parar de plorar, però ningú s'enfadava. Sé que pensaràs que és normal que ningú s'enfadés perquè jo estigués plorant. Sé que la gent no s'acostuma a enfadar amb qui plora, però jo portava dies notant que feia nosa a la gent del meu voltant, tant a classe com a casa. No volia fer nosa al lloc on semblava que hi havia algú que em podia ajudar. No volia que em fessin fora d'allà. No volia que els altres joves no em volguessin allà.

Va venir l'amic metge de l'Eulàlia, també conegut com el psiquiatre de l'Hospital de Dia infantil i juvenil o, senzillament, el Pere, i vam passar a una de les sales de l'hospital. Recordo que ens vam asseure en tamborets bastant a prop l'un de l'altre. No sé ni quanta estona vam parlar ni com va anar la conversa. Jo plorava. Em feia cert respecte saber que era el metge i no volia que em renyés. Sé que em va dir que m'ingressaven, que trucarien als meus pares, els farien venir immediatament i els ho comunicarien. A mi, un zelador em portaria cap a planta després de dinar.

La meva única pregunta:

—AVUI???

—Quan, doncs? —va respondre ell.

No m'havien ingressat mai i no sabia com funcionava. Bé, sí que sabia que quan vas a l'hospital i t'ingressen, et quedes allà sense poder passar per casa, però el problema és que jo no creia que estigués malalta. Jo estava boja. A mi no em feia mal res com a tal. Podia anar a casa perfectament, fer-me la maleta i tornar. I aquest era el problema: em preocupava molt molestar. Que jo estigués a casa em semblava una molèstia, però que m'ingressessin ho era encara més. Sobretot perquè el metge havia dit que faria venir els meus pares immediatament. Però, que no sap que el meu pare treballa tot el dia? No pot venir a les dues del migdia només perquè jo... jo... ploro?!

No sabia ni com descriure el que em passava, però tenia clar que el meu ingrés era una molèstia. Els meus pares no es parlaven i ara s'haurien de trobar a la consulta del metge, s'haurien de posar d'acord i haurien de canviar els seus horaris per mi. Quin horror. El meu pare hauria d'anar a casa i preparar-me una maleta amb roba. La meva mare hauria d'avisar les meves germanes, anar-les a buscar i portar-les. La Irene, la meva germana gran, hauria d'anar a comprar pijames nous d'hivern perquè a la planta de l'hospital havia d'anar amb pijama tot el dia. L'Ariadna, la meva bessona, hauria de canviar els seus plans de dilluns a la tarda i no anar a música per venir a veure'm a mi. Potser no et sembla res fora del que és normal, però a mi em van semblar gestos enormes i em van fer sentir una càrrega. Dono gràcies que ho fessin.